

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.IV.35.393/2012/5.szám

A Kúria a dr. Kun-Szabó Csilla (fél címe 1) jogtanácsos által képviselt felperes neve (1054 Budapest Hold u. 4.) felperesnek Dr. Vida Mária jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) végrehajtási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2012. április hó 13. napján kelt 14.K.20.327/2012/10. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 11. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Kecskeméti Törvényszék 14.K.20.327/2012/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint perköltséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Sz. J. a Kiskunhalas Város Polgármesteri Hivatallal 2011. április 18-án munkaszerződést kötött közfoglalkoztatási programban való részvételre. A munkaszerződés szerint a munkaviszonnyal kapcsolatos munkáltatói jogkört a polgármester gyakorolja. Sz. J. június 6-tól június 17-ig betegszabadságon, 2011 június 18-tól 2011 július 22-ig táppénzen, 2011. július 23-tól 2011 augusztus 25-ig igazolt távolléten volt, amelyről Kiskunhalas Város Polgármesteri Hivatala „Jelentés a munkából való távolmaradásról” adatlappal értesítette a felperes neve Bács-Kiskun Megyei Igazgatóságát (a továbbiakban: MÁK területi igazgatósága). Sz. J. határozott idejű munkaviszonya lejártá miatt 2011. augusztus 31-én megszűnt.

2011. június 30-ai keltezéssel Kiskunhalas Város Jegyzője „letiltási rendelvényt” adott ki Sz. J. adók módjára behajtható pénzbírság meg nem fizetése miatt. A letiltási rendelvény értelmében Sz. J-nek a MÁK területi igazgatósága munkáltatótól járó 2011. július 1. napján és folyamatosan esedékes munkabérének 33 %-

át a hátralékost terhelő 53.000.-Ft hátralék és járulécai erejéig a jegyző lefoglalta. A jegyző felkérte a munkáltatót - a MÁK területi igazgatóságát -, hogy a lefoglalt munkabérből 53.000.-Ft-ot az esedékesség napján ne az adózónak fizessen ki, hanem a rendelvényt kibocsátó adóhatóság számlájára fizesse be.

Mivel a végrehajtói letiltásra nem érkezett pénz, ezért Kiskunhalas Város Jegyzője határozatában kötelezte a MÁK területi igazgatóságát 53.000-Ft végrehajtói letiltásból eredő összeg megfizetésére. A jegyző határozata szerint a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 79. § (1) bekezdése alapján a munkáltató készfizetői kezessége fennáll, mivel a Vht. 75. §-a értelmében a letiltás akadályáról a felperes neve a Vht. 76. § c) pontja alapján nem értesítette a jegyzőt.

A MÁK területi igazgatósága a határozat ellen fellebbezett, amelyben kifejtette, hogy a jegyző határozatában megjelölt összeggel nem tartozik, mert ezen „elmaradás” oka, hogy Sz. J. fennmaradó munkabére - a betegszabadság, a táppénz és a távollét miatt - nem érte el a nyugdíj legalacsonyabb összegét. A másodfokon eljáró alperes neve határozatában Kiskunhalas Város Jegyzőjének határozatát - a teljesítési határidő kivételével - helybenhagyta a Vht. 76. § c) pontja, 79. § (1) bekezdése és az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Árt.) 153. §-a alapján.

A MÁK területi igazgatósága keresetet terjesztett elő. Véleménye szerint a alperes neve alperes határozata jogszabálysértő, mert tévesen értelmezte a központosított illetményfejlesztésről szóló 172/2000.(X.18.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm.r.) 4. § a) pontjában, valamint 7. §-ában foglalt szabályokat, továbbá a központosított illetményfejlesztési feladatokról, valamint a bér- és munkaügyi adatszolgáltatás rendjéről szóló 37/2001.(X.25.) PM rendelet (a továbbiakban: PM. rendelet) 1. § (2) bekezdés h) pontját, 12. § (1) és (2) bekezdését, valamint a 19. § (6) bekezdését. Előadta, hogy az említett jogszabályok alapján a felperes neve az adott ügyben illetményszámfejtő helynek minősül, ez azonban nem jelenti azt, hogy a felperes neve munkáltató lenne, és munkáltatóként felelne. Álláspontja szerint az ügyben a Kiskunhalas Város Polgármesteri Hivatal a munkáltató. Kifejtette, hogy a hatóság a vonatkozó jogszabályok alkalmazásával nem tisztázta megfelelően a tényállást.

Az ügyben eljáró Kecskeméti Törvényszék ítéletében a alperes neve alperes határozatát az elsőfokú hatóság határozatára kiterjedő hatállyal hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. A jogerős ítélet megállapította, hogy a Vht. 75-79. §-ában foglalt kötelezettségek szempontjából a központosított illetményszámfejtési rendszerben is a munkáltató

költségvetési szervet kell tekinteni, így a 76. § c) pontjába foglalt kötelezettség megszegése esetén a 79. § (1) bekezdése szerinti készfizetői kezesség is vele szemben áll fenn még akkor is, ha a PM rendelet 19. § (6) bekezdése értelmében a levonás akadályáról szóló értesítési kötelezettség az illetményszámfejtő helyet terheli.

A Kecskeméti Törvényszék ítélete ellen a alperes neve alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Előadta, hogy a felperes keresetlevelében jogszabályok által azt kívánta igazolni, hogy az adósnak nem munkáltatója. A felperes erre a körülményre a fellebbezésében nem hivatkozott, csak a keresetlevelben. Az illetményszámfejtői státuszról, valamint a letiltás teljesítésének akadályáról az alperes a felperes által benyújtott keresetleveléből értesült először. Az elsőfokú bíróságnak ezért el kellett volna utasítani a felperes keresetét a Pp. 339/A. §-ra hivatkozással.

Az alperes szerint továbbá a felperes által hivatkozott jogszabályok nem támasztják alá, hogy a MÁK területi igazgatóságának - mint központosított illetményszámfejtési helynek - nem kötelessége a hozzá érkező letiltás teljesítésével kapcsolatos Vht. 76. § c) pontjában előírt kötelezettség teljesítése. Véleménye szerint az ügyben alkalmazható a PM rendelet 19. § (6) bekezdése is, amely alapján szintén fennáll a felperes értesítési kötelezettsége. E jogszabályokba foglalt kötelezettségének a felperes nem tett eleget.

Az alperes álláspontja szerint a felperest, mint kvázi munkáltatót a Vht. 76. § c) pontja, de mint kifizetőt a PM rendelet 19. § (6) bekezdése szerint egyértelműen értesítési kötelezettség terheli a letiltás akadályba ütközéséről. A felülvizsgálati kérelem szerint az a tény, hogy a valódi munkáltató (azaz a polgármester) és a letiltó adóhatóság (azaz a jegyző) egy szervezeti egységen belül található, nem jelenti azt, hogy személyük azonos lenne. A munkaszerződésben valóban a Polgármesteri Hivatalt jelölték meg mint munkáltatót, de ez helytelen, mert az alperes szerint a valódi munkáltató az önkormányzat, amelynek képviselője a polgármester. Az ügyben a Polgármesteri Hivatal semmiféle konkrét, önálló hatáskörrel nem rendelkezik, a letiltást kiadó szerv az adóhatósági feladatokat ellátó jegyző.

Az alperes szerint a felperes készfizetői kezesi felelősségének a jogalapja a Vht. 79. § (1) bekezdésén túl az adózás rendjéről szóló törvény 153. §-a. Ebből az következik, hogy a munkáltató mellett a felperes „státuszának” megfelelő kifizetői is készfizetői kezesként felel az adóhatóság által kiadott letiltás nem jogszerű teljesítése esetén. A nem jogszerű teljesítés jelen esetben a Vht. 76. § c) pontján és a PM rendelet 19. § (6) bekezdésén alapul. Az ügyben egyértelműen megállapítható, hogy a letiltás teljesítése akadályba ütközött, ennek ellenére azt a felperes a jegyzővel nem közölte.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nyújtott be. Ellenkérelme

szerint a Törvényszék munkáltatót megállapító döntése ugyan jogszerű, de a per során, mint felperes csak azt vitatta - és jogszabályi rendelkezéssel bizonyította -, hogy a felperes neve, illetve területi szerve, mint illetményszámfejtő hely, nem munkáltatója az adósnak, így a Vht. munkáltatókra vonatkozó rendelkezései nem alkalmazhatók rá. Ebből következően azokat megszegni sem tudta, jogszabálysértő így a Vht. 79. § (1) bekezdése alapján készfizetői kezességi helytállásra kötelezni. A Vht. munkabérből történő letiltásra vonatkozó szabályai egyértelműen a munkáltatóra, és nem a kvázi munkáltatóra, vagy kifizetőre vonatkozóan írnak elő kötelezettségeket. Az illetményszámfejtő hely - alperes által hivatkozott - PM rendelet 19. § (6) bekezdése szerinti kötelezettsége nem munkáltatói kötelezettség feletti többletkötelezettség, hanem a munkáltató kötelezettsége melletti illetményszámfejtő-helyi értesítési kötelezettség.

A felperes rámutatott: Sz J. adós esetében is a táppénzes állományról és a munkaviszony megszűnéséről Kiskunhalas Város Polgármesteri Hivatala lejelentései alapján utólag értesült, így a letiltási rendelvény átvételének időpontjában a rendelkezésre álló információk alapján tudott eleget tenni a PM rendelet 19. § (6) bekezdése szerinti értesítési kötelezettségének.

Az alperes által helybenhagyott határozat a felperes nevet egyértelműen, mint munkáltatót kötelezte az Art. 153. §-a alapján az 53.000.-Ft rendezésére.

A felperes álláspontja szerint nem helytálló az alperes azon védekezése, hogy csak a keresetlevélben értesült arról, hogy a felperes neve nem munkáltatója az adósnak. Kifejtette, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) alapján a másodfokon eljáró alperesnek lehetősége lett volna a tényállás alapos, minden részletre kiterjedő feltárására. Véleménye szerint a MÁK területi igazgatósága, mint illetményszámfejtő hely a rá vonatkozó jogszabályi kötelezettségeket betartva, az adott helyzetben az általa elvárható körültekintéssel és gondossággal járt el. Kérte ezért a felülvizsgálati kérelem elutasítását és a Kecskeméti Törvényszék ítéletének hatályában való fenntartását a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján.

A felülvizsgálati kérelem a következő indokok szerint nem alapos.

A Kúriának a felülvizsgálati kérelem alapján egyrészt abban kell döntenie, hogy megalapozza-e az elsőfokú bíróság döntésének jogszerűtlenségét ha nem vette figyelembe, hogy a felperes a közigazgatási határozat felülvizsgálatára irányuló keresetlevélben olyan új tényre hivatkozott, amelyre a fellebbezés során nem, nevezetesen: a felperes az adós esetében nem tekinthető

munkáltatónak.

A felülvizsgálati kérelem alapján felmerülő további kérdés, hogy jelen ügyben ki tekinthető a közfoglalkoztatott munkáltatójának; az illetményszámfejtő helyre alkalmazhatók-e a Vht. munkáltatókra irányadó rendelkezései.

Végül a felülvizsgálati kérelem tárgya, hogy a tájékoztatási kötelezettség elmaradása jelen ügyben eredményezheti-e a felperes készfizető kezesi felelősségének fennállását.

a) A Ket. 37. § (1) bekezdése szerint a kérelmet tartalma szerint kell elbírálni akkor is, ha az nem egyezik az ügyfél által használt elnevezéssel. A Ket. 98. § (1) bekezdése értelmében az ügyfél az elsőfokú határozat ellen fellebbezhet. A fellebbezési jog nincs meghatározott jogcímhez kötve, fellebbezni bármely okból lehet, amelyre tekintettel az érintett a döntést sérelmesnek tartja. A 104. § (3) bekezdése alapján a másodfokú döntést hozó hatóság a sérelmezett döntést, valamint az azt megelőző eljárást megvizsgálja; ennek során nincs kötve a fellebbezésben foglaltakhoz.

A fenti rendelkezések alapján megállapítható, hogy a fellebbezés elbírálása során a közigazgatási hatóság nincs kötve a fellebbezéshez, a fellebbezéssel megtámadott döntés és az azt megelőző eljárás teljes körű felülvizsgálatára kerül sor. A Ket. tehát nem ismer egyfajta „fellebbezéshez kötöttséget”, sőt a megfellebbezett elsőfokú határozat során született másodfokú döntés mutatja meg a közigazgatási szervek végleges álláspontját az adott ügy ténybeli és jogi megítéléséről. Ezt követően kerülhet az ügy egy másik hatalmi ág, a bíróság kontrollja alá.

A bíróság a jogerős közigazgatási határozatot csak törvényességi szempontból vizsgálhatja felül. Amennyiben a fél a közigazgatási döntést bíróság előtt megtámadja, a bírósági felülvizsgálat során a(z) (másodfokon) eljáró közigazgatási szerv lesz az ügy alperese (ezzel is kifejezve felelősségét a közigazgatási döntés végleges tartalmáért).

Nem helytálló az alperes azon vélekedése, hogy a felperes keresetlevélben a fellebbezésben foglaltakhoz képest új érvként nem hivatkozhat arra, hogy a hatályos jogszabályok szerint nem tekinthető a közmunkán foglalkoztatott munkáltatójának. Az alperesnek, mint az ügyben eljáró másodfokú közigazgatási hatóságnak kötelezettsége a tényállás feltárása, különösképpen a vonatkozó jogszabályok teljes körű felderítése és alkalmazása. Az alperes, mint másodfokú közigazgatási szerv nem hivatkozhat alappal arra, hogy a keresetlevél alapján a határozata azért nem bírálható felül, mert az elsőfokú közigazgatási határozat elleni fellebbezés nem hivatkozott a keresetlevélben később megjelölt jogszabályra.

A kereseti kérelemhez kötöttség a bírósági eljáráshoz kapcsolódó szabály. A Pp. 146. § (1) bekezdése értelmében a felperes a keresetét az első fokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig bármikor megváltoztathatja, feltéve hogy a megváltoztatott keresettel érvényesített jog ugyanabból a jogviszonyból ered, mint az eredeti kereset, vagy azzal összefügg. A Pp. 215. §-a értelmében pedig a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen; ez a szabály a főkövetelés járulékaire (kamat, költség stb.) is kiterjed.

A Pp. XX. Fejezete szerinti peres eljárásokban a bíróság hatásköre arra terjed ki, hogy az alperes határozatának törvényességét - a kereseti kérelem korlátai között - felülvizsgálja. A törvényességi felülvizsgálat arra terjed ki, hogy az alperes határozata a határozat hozatalakor fennálló tényállás alapján az akkor hatályos jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő-e. Egységes a Legfelsőbb Bíróság ítélkezési gyakorlata abban, hogy a bíróság nem vehet figyelembe olyan új tényt, amely a közigazgatási eljárás során nem állt fenn. A bíróság nem alapíthatja a döntését olyan új tényállásra, amely csak a határozat hozatala után bekövetkezett változásokra figyelemmel állapítható meg.

A felperes keresetében a közigazgatási határozat meghozatalakor is megismerhető (kihirdetett és hatályos) jogszabályokra hivatkozott, új - a közigazgatási határozat meghozatalakor nem ismert - tényállásnak nem tekinthető az alkalmazandó jog megjelölése. A keresetben a felperes azt vitatta, hogy az alperes határozata a határozat meghozatalakor hatályos jogszabályi rendelkezéseknek nem felelt meg. A Pp. 339/A. §-a értelmében a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül. Ebből is következően a felperes kereseti kérelmében megalapozottan hivatkozhatott a Korm. rend. és a PM. rend. rendelkezéseire, az elsőfokú bíróság pedig nem sértette meg az eljárási szabályokat, amikor ezen kereseti kérelem alapján érdemben elbíráltta azt.

b) A Kúriának ezt követően abban kellett állást foglalnia, hogy jelen ügyben a felperes neve tekinthető-e a közfoglalkoztatott munkáltatójának a munkabérből történő letiltás foganatosítása akadályba ütközése esetén az akadály közlésére kötelezettség szempontjából. Az ügy irataiból és a vonatkozó jogszabályokból a következő állapítható meg:

A munkáltatónak a letiltással kapcsolatos kötelessége vonatkozásában a Vht. 75. §-a a következőképpen rendelkezik: a munkáltató köteles az adós munkabéréből a letiltásban meghatározott összeget levonni és - a letiltásban foglalt felhívás szerint - kifizetni a végrehajtást kérőnek, illetőleg kivételesen átutalni a végrehajtói letéti vagy más számlára. A Vht. 76. § c) pontja szerint a munkáltató kötelessége, hogy legkésőbb a letiltás

átvételét követő munkanapon értesítse a letiltás foganatosításának akadályáról a letiltást kibocsátó szervet. A munkáltató felelőssége tekintetében a Vht. 79. § (1) bekezdése a következőképpen szól: a munkabérre vezetett végrehajtásra vonatkozó kötelesség megszegése esetén a munkáltató a le nem vont összeg erejéig készfizető kezesként felel a végrehajtást kérőnek.

A Vht. nem határozza meg, hogy alkalmazásában ki tekinthető munkáltatónak, az ügyben született munkaszerződés szerint a Polgármesteri Hivatal a munkáltató, a polgármester a munkáltató jogkör gyakorlója, míg ugyanazon önkormányzat jegyzője - mint adóhatóság - szerint munkáltató a felperes neve, amelyet az alperes megerősített.

Jelen ügyben megállapítható, hogy, hogy a MÁK területi igazgatósága a közfoglalkoztatott vonatkozásában illetményszámfejtő hely, amelynek tevékenységére vonatkozóan az alábbi jogszabályok irányadók: A PM rendelet 1. § (1) bekezdése értelmében e rendelet szabályozza a PM rendelet 2. §-ában meghatározott szervek munkavállalóinak központosított illetményszámfejtésével összefüggő részletes feladatait, eljárását.

A PM rendelet 1. § (2) bekezdés h) pontja szerint e rendelet alkalmazásában munkáltató: a munkavállalót foglalkoztató költségvetési szerv, függetlenül a munkáltatói jogkört gyakorló szervtől, személytől.

E szabályok alapján a közfoglalkoztatott esetében a munkáltató a helyi önkormányzat, mint költségvetési szerv, a munkáltatói jogokat pedig a polgármester gyakorolja. (A helyi önkormányzat munkáltatói státuszát a később elfogadott a közfoglalkoztatásról és a közfoglalkoztatáshoz kapcsolódó, valamint egyéb törvények módosításáról szóló - jelen ügyben még nem alkalmazandó - 2011. évi CVI. törvény 2012. január 1-től hatályos 1. § (3) bekezdés a) pontja meg is erősíti).

Ezen jogszabályi összefüggések szerint a MÁK területi igazgatóságát nem lehet a közfoglalkoztatott munkáltatójának tekinteni, jelen ügyben a munkáltató és az illetményszámfejtő hely elválik. Ebből következően a Vht. jelölt rendelkezései - közöttük a készfizetői kezességet előíró 79. § (1) bekezdés, és ezt a felelősséget megalapozó 76. § (1) bekezdés c) pont - nem alkalmazhatók a MÁK területi igazgatóságára. Nem megalapozottak így az alperes felülvizsgálati kérelmében megfogalmazott azon érvek, amelyek a felperes felelősségét a Vht. szabályainak megsértésével alapozzák meg. A közfoglalkoztatott vonatkozásában a Vht. szerinti munkáltató maga a helyi önkormányzat, így e szabályok adott esetben vele szemben érvényesíthetők.

c) Az együttműködési és tájékoztatási kötelezettséget illetően a következőket kell figyelembe venni:

A PM rendelet 19. § (6) bekezdés utolsó mondata értelmében amennyiben az illetményszámfejtő hely és a munkáltató személye nem esik egybe, és a letiltást közvetlenül az illetményszámfejtő hely kapja meg, a letiltásról az alapokirat fénymásolatának megküldésével a munkáltatót is értesíti. Ez jelen ügyben megtörtént, a MÁK területi igazgatósága 2011. június 2-án értesítette a Polgármesteri Hivatalt (a munkaszerződés szerinti munkáltatót) Szűcs József illetményéből történő - a Kiskunhalas Város Jegyzője által elrendelt - letiltásról.

Az ügyben felhívásra került az Art. 153. §-a is. E szerint ha az adóhatóság az adóست megillető járandóságot (kifizetést), a hitelintézetnél kezelt összeget, illetőleg követelést vonja végrehajtás alá, és a munkáltató, kifizető, hitelintézet, valamint más személy az adóhatóság felhívása ellenére a levonást, átutalást, megfizetést elmulasztja, vagy nem a jogszabályban előírtaknak megfelelően teljesíti, az adóhatóság határozattal kötelezi a levonni, átutalni, megfizetni elmulasztott összeg erejéig az adótartozás megfizetésére. A határozatban foglalt teljesítési határidő elteltével az adóhatóság az adóvégrehajtási szabályok szerint intézkedik a tartozás behajtása (végrehajtása) iránt.

A Kúria megítélése szerint az Art. 153. §-a a MÁK területi igazgatóságára alkalmazható, mivel az Art. e szabálya szerint adott esetben a kifizetőt is felelősség terheli, ha az adóhatóság felhívása ellenére a levonást nem, vagy nem a jogszabályoknak megfelelően foganatosítja. Megállapítható azonban, hogy az Art. 153. §-a a Vht. által előírt, a munkáltatóra vonatkozó felelősséghez képest eltérő, „enyhébb” felelősségérvényesítést intézményesít a kifizető, így az illetményszámfejtő vonatkozásában. Az Art. idézett 153. §-a felhívási kötelezettséget ír elő a kifizető felelősségének megállapíthatóságát és annak érvényesíthetőségét megelőzően. Az Art. fenti szabályaiból következően az adóhatóság (jelen ügyben a jegyző) a letiltási rendelvényt követően - ha nem folyik be az összeg - nem kötelezheti egyből határozattal a kifizetőt, hogy fizesse meg az adótartozást az adós helyett, hanem a határozat meghozatalát megelőzően fel kell hívni a letiltás foganatosítására. Nyilvánvaló, hogy a felhívási kötelezettség az esetleges akadály kiderítésének, az együttműködésnek az eszköze (Hasonló együttműködést ír elő a PM. rendelet 12. § (1) és (2) bekezdése). Az eredménytelen felhívást (egyeztetést) követheti a kifizető kötelezése az adós helyett, ha felelőssége fennáll.

Jelen ügyben megállapítható, hogy az Art. 153. §-a szerinti felhívás elmaradt, a MÁK területi igazgatósága pedig a letiltást azért nem foganatosította, mert a közfoglalkoztatott munkabére nem érte el a nyugdíj legalacsonyabb összegét, illetve mert a munkaviszony megszűnését követő időszakra vonatkozott.

A fentiek alapján a Kúria megállapította hogy a Kecskeméti Törvényszék ítélete - amelyben az alperes határozatát az elsőfokú hatóság határozatára kiterjedő hatállyal hatályon kívül helyezte - nem törvénysértő. A MÁK területi igazgatóságát - szemben a közigazgatási határozatokban foglaltakkal - nem lehet a közfoglalkoztatott munkáltatójának tekinteni. A MÁK területi igazgatósága illetményszámfejtő hely, jelen tényállás alapján irányadó rá az ART 153. §-ában és a PM rendelet 12. § (1) és (2) bekezdésében, valamint 19. § (6) bekezdésében foglaltak.

A Kúria mindezek miatt a jogerős döntést a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A Kúria a perköltség viseléséről a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § alapján rendelkezett.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. június 4.

**Dr. Kozma György sk. a tanács elnöke, Dr. Balogh Zsolt sk. előadó
bíró, Dr. Hörcherné Dr. Marosi Ildikó sk. bíró**

tisztviselő